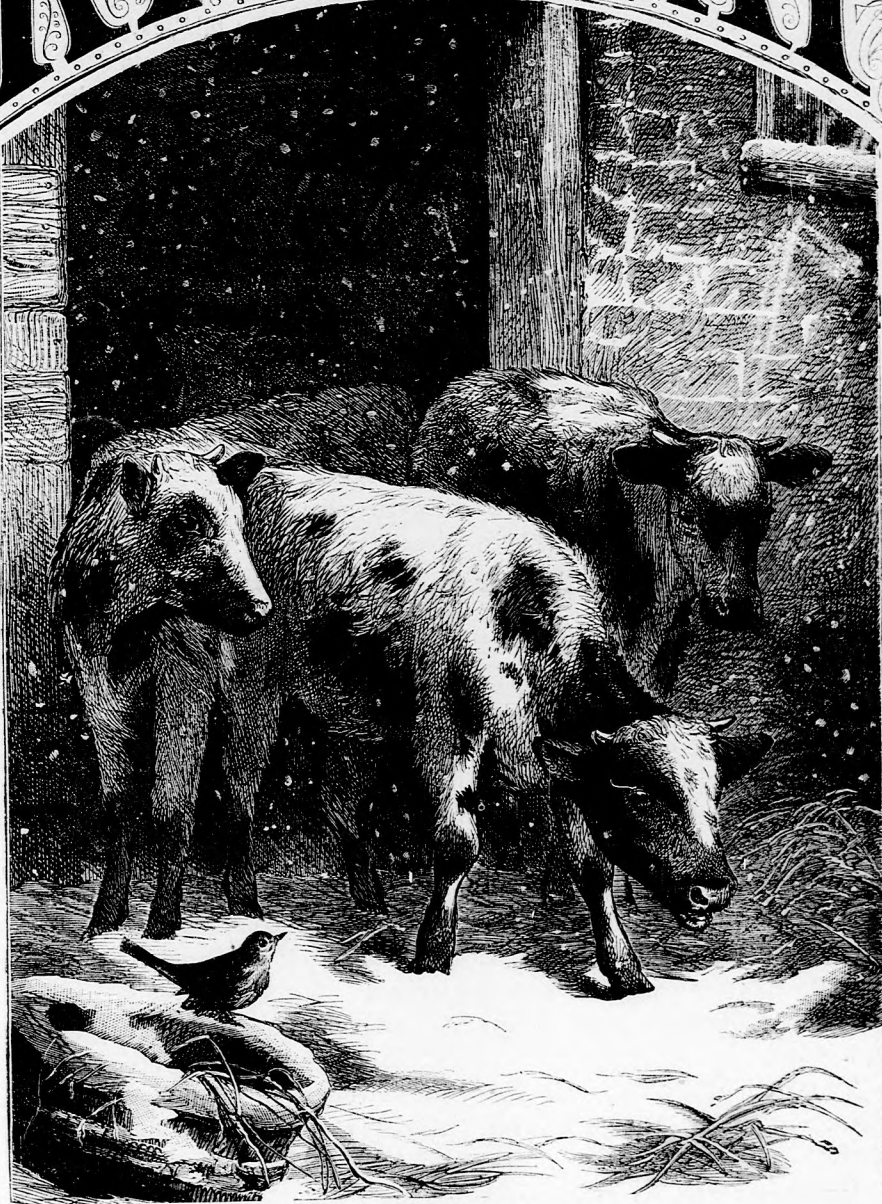

KIS HIRLAP

NINCSTAKARMÁNY! (Lásd a 94. lapon.)

6. szám. — 1878.

Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XIV. kötet.

DEZSŐ ÉS KATICZA.

— Elbeszélés. —

(V. folytatás.)

Z EMBEREK rögtön megindultak, mindegyik a falunak más-más részébe, benyitottak minden házba, kutattak, kérdezősködtek, de mind hiába; egyik a másik után visszatért azzal a jelentéssel, hogy Katicza kisasszonyt sehol, senki sem látta.

— Akkor nincs más hátra, mint az erdőben keresni, szólt az apa.

— Az erdőben? szólt Esztike mamája. Lehetséges volna-é, hogy a kis leány az erdőben legyen? Hiszen sokkal félénkebb, hogysen egy maga oda merne menni... meg is van tiltva!...

— Mégsem lehet máskép, mint hogy oda ment... és ez a legnagyobb veszedelem. Ha letért az országról, mely az erdőn keresztül vezet, akkor nem tudom, hogy találunk reá... az erdő roppant nagy, sűrű, akár egy hétig is bolyonghatunk benne a nélkül, hogy nyomra akadnánk! De mindegy, azért mégis megkísértem... talán nem ment messzire a sűrűbe. Emberek, gyujtsa meg kiki a lámpását és induljunk!

Épen e pillanatban teljes erővel tört ki a vihar, a villámok sűrűn cikáztak, a zápor hatalmasan zuhogott. Dezső is indulni készült a többiekkel, nem törődve a szörnyű idővel.

— Te maradj itthon, fiam, szólt Falvai ur. Nagyon rossz az idő, későn is van, menj aludni!

— Oh, kedves apa, én nem tudnék most lefeküdni... hiába is feküdném le, a nyugtalanság nem engedne alud-

nom... én is megyek keresni... több szem többet lát... nem is lesz nyugtom, míg Katiczát meg nem találjuk.

— Ám legyen, jöjj velünk.

— De ilyen szörnyű záporban! szólt Esztike mamája aggódva; egészen átázol, kedves fiam.

— Oh, az nem tesz semmit... hát szegény Katicza, ha csakugyan kint van a szabadban! És még hozzá ez a rettentő villámlás, mennydörgés! Pedig Katicza annyira fél tőle!

— Szegény gyermek! Igazad van, kedves fiam, Katiczára kell gondolnunk. Itt a nagy kendőm, vidd magaddal, hogy ha megtaláljátok a kedves gyermeket, legyen mibe beburkolni... egészen át lesz ázva szegényke.

A férfiak, Falvai ur vezetése alatt megindultak s Dezső utánuk sietett; Esztike pedig mamájával és Róza nénivel összekulcsolt kezekkel pillantottak föl az égre, meghatottan mondván:

— Isten vezérelje őket, hogy megtalálhassák a mi kedves Katiczánkat!

— — — De most már térjünk vissza Katiczához és lássuk, mi történt vele ott a sűrű erdőben, hol épen akkor hagytuk el, mikor szegényke meggyőződött, hogy eltévedt, elveszett a rengetegben.

Alkonyatkor egymagában, elhagyatva bolyongani egy nagy erdő mélyén: ijesztő volna bátorszívű fiura nézve is, hát még egy olyan kis gyöngéd leánykára, minő Katicza, aki szokva volt hozzá, hogy mindig legyen körülötte valaki, vagy az öreg jó dada, vagy Dezső, vagy apa, akit hosszabb időre soha sem hagytak el

s akit minden este ágyaeskájába, m...
kivánt mindenki...
dédelgetett, ell...
egymaga bolyon...
alig birta elhíte...
de végre, mikor...
mely irányban...
kellett győződni...

Eleinte még...
gondolt, hanem...
aggódni fogna...
zsőske monda...
apa, aki haszt...
tét vidáman eg...
szokták! És R...
néni, bizonyosa...
neki volt igaza...
mert Dezső ol...
pedig nem Dez...
ezt Dezső bizon...

Ezalatt az...
a vihar is min...
már nagy eső...
mind sűrűbbe...
Katicza rémű...
fokozta. A fák...
esőtől s így t...
mig végre an...
igazán nem b...
volt szegényk...
vacsora ideje...
sőt már a le...
volt ám se va...
sem puha ágy...
san, fáradtan...
egy kis ideig...
bult, ereje fo...
vastag fa ala...

sakit minden este szépen lefektettek puha ágyaeskájába, miután vidáman jó éjszakát kívánt mindenkinek. És most ő, az annyira dédelgetett, elkényeztetett kis leányka egymaga bolyong itt a vadonban! Sokáig alig bírta elhiteni magával igazi helyzetét: de végre, mikor hasztalan igyekezett bármely irányban kijutni a sűrűségből meg kellett győződnie a szörnyű valóságról.

Eleinte még ekkor is nem magára gondolt, hanem arra, hogy otthon talán aggódni fognak... mit fog majd Dezsőske mondani... hát a kedves jó apa, aki hasztalan várja, hogy az estét vidáman együtt töltsék, mint máskor szokták! És Róza néni, a szigorú Róza néni, bizonyosan azt fogja mondani, hogy neki volt igaza, hogy ez is azért történt, mert Dezső olyan garabonczás diák... pedig nem Dezső az oka, hogy eltévedt... ezt Dezső bizonyosan nem akarta...

Ezalatt azonban egészen besötétedett, a vihar is mindinkább közeledett, az eső már nagy csöppekben kezdett hullani, mind sűrűbben dörgött és villámlott s Katicza rémületét ez csak még inkább fokozta. A fák sűrű lombja kissé védte az esőtől s így tovább bolygott, szaladgált, míg végre annyira kimerült, hogy már igazán nem birt tovább menni. Éhes is volt szegényke, mert nem ozsonnált, a vacsora ideje is már rég itt lett volna, sőt már a lefekvés ideje is — de nem volt ám se vacsora éhsége csillapítására, sem puha ágy, hogy bele fekhessék. Lassan, fáradtan vonszolódott még tovább egy kis ideig, de feje mindinkább elkabult, ereje fogyatékán volt s végre egy vastag fa alatt, mely a venségtől már

porladozni kezdett és épen tövénél nagy üreget mutatott, Katicza teljesen kimerülve lerogyott a földre. Ily gyöngének ily bágyadtnak még soha sem érezte magát; azt hitte, hogy már meg kell itt halnia, nincs számára többé menekülés.

— Legalább elmondom esti imámat, gondolá.

Összekulesolta kicsiny, gyöngé kezét s szíve mélyéből felfohászodott a Teremtőhöz. Miután imáját elmondta, igyekezett bebujni az oduba, hogy a zápor ellen védve legyen; de bizony nem fért be egészen, a lábait kénytelen volt kiint hagyni; a sűrű lombon az eső még nem hatott keresztül és a kis leány, a nagy fáradságtól, a sok sirástól, ijedelemtől teljesen megtörve, alig néhány perc múlva elaludt. Tulajdonképen nem is álom volt ez, hanem inkább ájultság!

Az éj elmúlt, a nagy zivatar is kitombolt s virradni kezdett, midőn Katicza kissé fölocsudott nehéz kábultságából. Nem ébredt föl azonnal egészen, nem jutott rögtön eszébe, hol van és mi történt vele; eleinte csak azt érezte, hogy nincs jól van sehogy. Kinyújtotta kezét és nedves falevél jutott ujjai közé... mi ez? talán álmodik még? Aztán a dadát hívta... majd Dezsőt, de senki sem felelt s hangja olyan furcsán hangzott, hogy erre igazán egészen felébredt. És ekkor eszébe jutott minden... miként indult tegnap egy holt hernyócska keresésére, miként tévedt el az erdőben... miként feküdt le a vén fa alá... ha kereste is apácska, nem találta meg, most is itt van eltévedve, elhagyottan a nagy erdő közepén! (Folytatása köv. tkezik.)

N É M A V Á R.

— Mese. —

(Vége.)

ANÉGY kis lány csak feizáncol,
Libeg-lebeg, egyre tánczol,
De a szemét mind lesüti,
S föl sem üti.

Hát akik emigy tánczoltak
És egy hangoस्कát sem szóltak:
Azok oly kis lányok voltak,
Akiket Csilingoméla
Tündérország királynéja,

Mivel szüntelen fecsegték,
Némasággal büntetett meg.

Ilon, Dezső nézegetik,
Szívök rajtok meg is esik.
Egyszerre csak észreveszik,
Hogy a néma gyermekek,
Mint a füst eltüntenek.

Mennek tovább, mendegélnek,
Büszke lovag-várhoz érnek.
S mert bizony megéhezenek,
Azt gondolák: majd betérnek.
Ott a kapu, nyitva áll,
A lovag most vacsorál.

Hát amint mennének épen
Venni részt az est-ebédben:
Megintelen
Nagy hirtelen
Öt kisasszony im megjelen,
Aki néma-szótlanul,
Szemök előtt elvonul.

Fecsegő volt,
S ezért lakolt
Ez az öt kis
Leányka is.

Ilon, Dezső csodálkoznak.
Valj, mit tegyenek? — haboznak.
S egymást kérdezték is volna

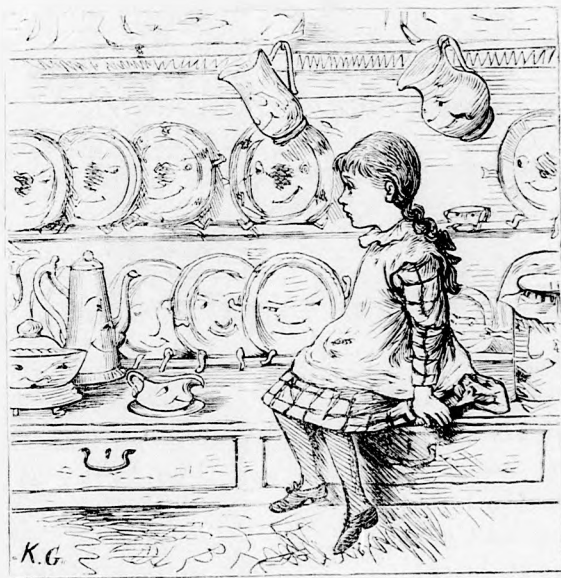
Ha szegény
A beszédet
El nem fele
Végképen é
Óh Ég, ebb
Most nem c
De meg éhe
Tündér i
Akár milye

Én Istene
Ez is egy
Aki egy k
Jaj, de ne
Mert szeg
Maga ném
Kanna, cs
Ki nem fo
Magyarul,
Arabusul,

Ha szegények
A beszédet
El nem felejtették volna
Végképen és egészen —
Óh Ég, ebből mi léssen?!
Most nem csak hogy nem szólhattak,
De meg éhesek is voltak!

Tündér ide, kastély oda,
Akár milyen fura csoda —

Soká nem tudakolódnak,
A kastélyba belopódnak;
Senki őket meg nem látja,
Senki utjokat nem állja,
És így settentenek be,
Az ebédlő-terembe.
A kredenz felé szökellnek —
De egyszerre meghökkennek.
Már ott volt már valaki!

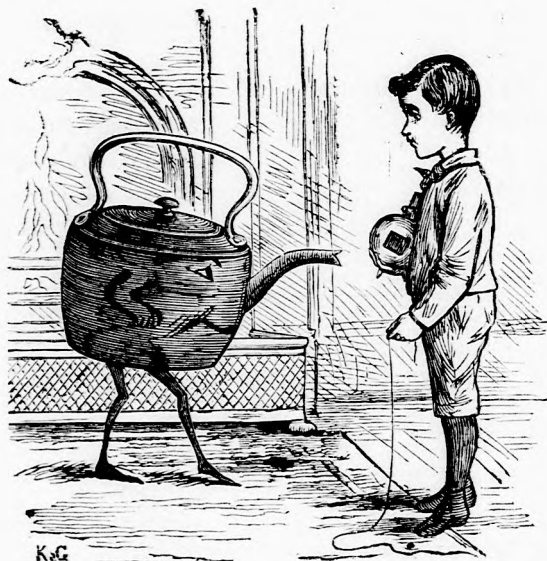

Én Istenem ugyan ki?
Ez is egy kis lányka volt,
Aki egy kukkot se szólt.
Jaj, de nem is szólhatott,
Mert szegényke néma volt.
Maga néma, de a sok tál,
Kanna, csésze, üveg pokál:
Ki nem fogytak a beszédbül.
Magyarul, olaszul, svédül,
Arabusul, pecsenyégül,

Dúdolt, papolt,
Ki amint volt
E, vagy arról a vidékrül,
Hogy annak a
Ki hallgatta
A feje is beleszédült!
Hej de mit ér
Ez a sok tál, kanna, tányér,
Ha nincs benne, ami kell:
Egy kis meleg eledel!

A kis leányt megsajnalva —
Leszaladnak a konyhára.

De ottan is kit leltek?
Egy szegény kis gyereket,

K.G.

Akit épen egy nagy fazék,
— Hogy mi okból, tudja az Ég! —
Az orrával most bök meg.

Mily állapot! Szörnyű veszély!
Ember hallgat, edény beszél!
Gyerek nem szól, fazék morog,
A száj hallgat, a has korog!

Jó szerencse, nagy szerencse,
Hogy hát épen abb'a perczbe'
Mikor legjobban éheztek

Mindakettő:

Ilo: s Dezső

Nagy bámulva — *fülbredtek.*

Virág-partos patak mellett

Ott lépve meg
Hab-locsogás,
Méhe zsongás,
Légy, lepke, meg
Zugó fogár
Zörgő szítár
S a tavaszi enyhe meleg:
Hát biz őket ottan nyomba'
A buzgóság el is nyonta.

Egyet mégis megjegyeztek

Magoknak:

Már ezentul nem fecsegnek,

Csacsognak.

A MEG

— Idő

téket találni
mégis nyugá
Minapában
latságos idő
lán nektek i
áll, hogy a t
kis mesét va
pedig a köv

A gyer
körbe ülnek
egymáshoz
jobb, hatan
gyenek s az
nagyobbak

Ha a
lalta helyét
akar, elmon
sét a jobb
sugva, hog
a szomszéd
a maga s
mindaddig
eljutott az
szédjáig,
nem sugja
mondja, m
aki lősző

A MEGRÖVIDÜLT MESE.

— *Időtöltés hosszú téli estékre.* —

SOKSZOR megesik, hogy a hosszú téli esteken minden játékba belefáradtok és kissé unatkozva ültök a szobában, ugy-é? Ilyenkor legnehezebb olyanféle játékokat találni, mely mulatságos is legyen és mégis nyugalomban hagyja a társaságot.

Minapában megtanultam egy ilyen mulatságos időtöltést; próbáljátok meg, talán nektek is fog sikerülni. A játék abból áll, hogy a társaság valamelyik tagja egy kis mesét vagy történetet mond el, még pedig a következő módon.

A gyermekek, fiuk-leányok vegyest, körbe ülnek a szobában, nem nagyon közel egymáshoz; minél többen vannak annál jobb, hatan-heten azonban legalább is legyenek s az is szükséges, hogy kisebbek-nagyobbak fölváltva üljenek.

Ha a társaság minden tagja elfoglalta helyét, valamelyik, aki épen tud és akar, elmond egy új történetkét vagy mesét a jobb kéz felőli szomszédjának, de sugva, hogy a többiek meg ne érthessék; a szomszéd aztán épen így tovább sugja, a maga szomszédjának és így tovább mindaddig, míg a mese vagy történet eljutott az első elbeszélő bal felőli szomszédjáig, tehát az utolsóig. De ez már nem sugja tovább, hanem fenhangon elmondja, mit sugtak neki és akkor ez is, aki először sugta a mesét vagy történetet,

elmondja hangosan és épen úgy, amint először sugta. És ekkor az egész társaság bámulni és nevetni fog, mert rendszeren az történik, hogy az eleinte hosszú történet, mire körül jár, csodálatosan kurtává válik és gyakran annyira átváltozik, hogy rá nem lehet ismeri.

Hogy a tréfa jól sikerüljön, a következő szabályokat kell megtartani:

1. A suttogva mondott beszédet nem szabad másnak megérteni, csak épen akinek fülébe sugják. A többiek ezalatt hangos társalgással töltsék az időt.

2. A sugó köteles lehetőleg érthetően megsugni szomszédjának a mesét; de ha ez nem figyel jól vagy nem értett meg valamit, nem szabad ismételni egyetlen szócskát sem.

3. Mindenki köteles lehetőleg úgy sugni tovább a mesét, amint hallotta, nem adván hozzá semmit a maga fejből.

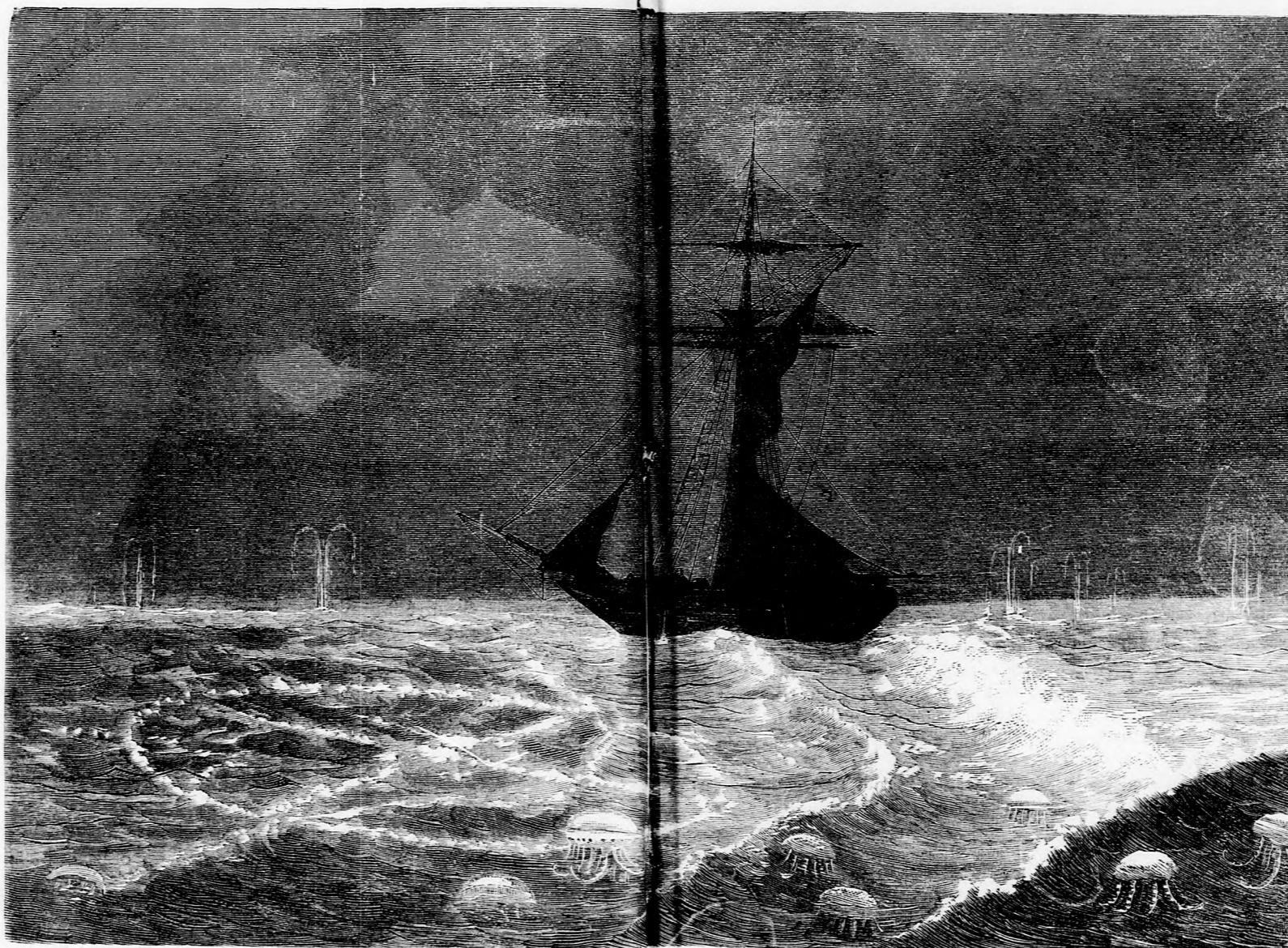
4. A társaság tagjai minden történet végével cseréljenek helyet, hogy a szomszédok meg ne szokhassák egymásnak a sugását.

E szabályok megtartásával a mese vagy történet rendszeren igen mulatságos véget nyer. Első elbeszélő vagyis sugó akárki lehet, aki tud olyan mesét vagy történetet, melyről fölteheti, hogy nem ismeri mindenki; nagyon hosszú se legyen, de az szükséges, hogy változatos legyen, sokféle ismeretlen név forduljon elő benne. Ha körben ülnek kisebbek is, kik még nem igen ismerik az idegen országot, népeket, és neveket, akkor az effélék emlegetése különösen tréfás eredményre vezet. Így p. o. egy kis vidám társaságban, melyben épen ez az időtöltés folyt, mellékesen

szóba került a híres nagy gyémántok s az egyikről, melynek »Regent«, azaz »Kormányzó« a neve, én a következő történet két sugtam kis szomszédoknak:

»A legszebb és legnagyobb gyémántok egyike a »Regent«, vagyis »Kormányzó.« Ezt Kelet-Indiában Golkonda közelében találta egy szegény rabszolga, ki nem tudván másképp biztos helyre rejteni a drága kincset, mély sebet vágott a lábán s abba rejtette el a gyémántot. Így szerencsésen eljutott egy tengerparti kikötőbe, hol egy tengerész megtudta tőle a nagy titkot. A tengerész elcsalta a szegény rabszolgát a hajóra, azt ígervén neki, hogy majd Európában eladják a gyémántot, az árán megosztoznak és dús gazdagok lesznek; de mikor a hajóra eljutottak, a tengerész erőszakkal elvette a gyémántot, a szegény rabszolgát megölte és a tengerbe dobta, aztán eladta a ritka drága

követ egy Dsamesund nevű kereskedőnek, aki ismét egy angol vár parancsnokának adta el. Ez midőn haza jött Európába,

A TENGER TÜZIJÉKA. (Lásd a 75. lapon.)

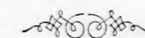
magával hozta a gyémántot, mely később Franciaországba került, mert az ország kormányzója megvette. A nagy forrada-

lom idejében e gyémánt elveszett, de később ismét megkerült s azóta a korona kincsei közt őriztetik.«

A társaság, mely ezt a történetkét végig sugdosta, kilencz tagból állott s az én belfelőli szomszédom, kihez utoljára jutott a történet s kinek hangosan kellett elmondani amit hallott, ezeket mondta:

— Volt egyszer egy rabszolga, annak a lábában volt egy nagy lyuk, a lyukban meg egy nagy gyémánt, azonban a rabszolgát, beledobták a tengerbe, de később Franciaországban megtalálták.

Hogy az én kis történetem ilyen furasággá változhatott át, azon ugyancsak nagyokat neveltünk s ha én el nem mondom (mint mindig szükséges is) az eredeti történetkét, bizony senki sem tudta volna meg az én kis szomszédom szavából, miről is volt hát szó?

BALIKA VÁRA ERDÉLYBEN.

(Képpel a 96. lapon.)

Kedves Forgó bácsi!

MIDŐN az én kedves »Kis Lap«-omban látom szép magyar hazánk különböző érdekes helyeinek rajzát, mindig fölbred bennem a vágy, hogy én is küldjek kedves Forgó bácsinak egy rajzot, még pedig egy híres és igen érdekes, szép tájról, mely itt közelünkben van. Ez nem más, mint a Balika vára a »tordai hasadék«-ban, mely utóbbi már maga is nevezetes természeti tünemény, méltó a megtekintésre.

Tudom, hogy kis olvasótársaim közül, akik a Királyhágón túl a magyar sík alföldön, vagy épen a Dunán túl laknak, csak kevesen jártak még itt nálunk az erdélyi részekben, pedig itt gyönyörű tájak, nevezetes látnivalók vannak s most már könnyű is az utazás, mert vasuton lehet eljutni p. o. egészen hozzánk is, a tordai hasadék és az abban levő Balika vára közelébe.

Kedves Forgó bácsi bizonyosan látta is már a tordai hasadékot és talán kis olvasótársaim közül is sokan tudják, hogy ez nem egyéb, mint egy csodálatos szépségű szikla-utca, mely nagy hosszasságban nyulik el és egészen azt a benyomást teszi, mintha valami varázserő által itt a szikl ketté repedt volna, úgy hogy az egyik oldalán levő szirt-fal teljesen megfelel a másik oldalnak épen úgy, mint ha akármilyen tárgyat ketté törünk, az egyik félen támadt mélyedésnek a másik félen dudorodás felel meg és megfordítva. Torda városáról pedig, melynek közelében van e szép természeti tünemény, »tordai hasadék«-nak neveztetik.

Sok mese fűződik e hasadékhoz s a vidék népe mai nap is azt hiszi, hogy e szikl hajdanában, több száz esztendővel ezelőtt dicső Szent László királyunk fohászára repedt így meg. Szt. László

királyt ugyanis a vad kunok serege üldözte. A kegyes életű király a Mindenhatóhoz fohászzkodott segítségért, — és ime, a király háta mögött hirtelen mély repedés támadt a sziklahegységben, az üldöző kunok nem tudtak keresztül jutni, a király meg volt mentve.

Ennek a sziklahasadéknak egyik nevezetessége egy barlang, mely régente vár gyanánt szolgált. Hatalmas erősség volt ez, mert falait semmiféle ágyugolyó sem dönthette be, maga a szikla volt a fal; csak a keskeny nyíláson lehetett a meredekre kapaszkodva bejutni a tágas barlangba; ezt a nyílást pedig szintén megerősítették fallal, kapuval. Még a madár se röppülhetett volna be rajta!

Legutoljára egy híres rablóvezér, Balika nevű, uralkodott e barlangvárban, majdnem kétszáz esztendővel ezelőtt. De utoljára is rosszul járt, megölték. A barlangvárat azóta e haramiavezér után Balika várának nevezik.

Szerető kis barátja

Balogh Endre.

A TENGER TÜZI-JÁTÉKA.

(Képpel a 88—89. lapokon.)

HA tűz van, vízzel kell oltani, ugy-é? Mindenki tudja, hogy tűz és víz egymással meg nem férnek, egymásnak halálos ellenségei s ha összekerülnek, addig nem nyugosznak, míg vagy a tűz ki nem száritja, egészen el nem párologtatja a vizet, vagy megfordítva — míg a viz el nem oltja a tüzet.

Épen mert ezt tudjuk, sokáig csodálkoztak hajósok, tudósok egy gyönyörű és nem is épen ritkán előforduló tüneményen, melyet a sík nagy tengeren éjente láthattak s mely nem több és nem kevesebb, mint éjjeli tüzi-játék a tenger vizében. Olvassátok csak, mint írja ezt le egy jeles tudós, a francia Poussielgue (olvasd Puszielg,) ki maga is szemtanuja volt egy

ilyen szép természeti tüneménynek és így beszéli el:

»Vitorlás hajón utaztunk. Egyszer este felé a szél megszűnt, hajónk vitorlái lomhán csüngtek alá, hajónk mozdulatlanul megállt. A tenger tükörsima volt; mintha egy nagy csöndes tavon lettünk volna. Az éj leszállt, felhők borították az eget, koromsötétség volt körülöttünk s mondhatom, unalmasnak találtuk helyzetünket, hogy nem mozdulhattunk a szélesönd miatt. Egyszerre azonban egy matróz lekiáltott hozzánk:

— Tengeri tüzi-játék!

Hirből már tudtam, mily gyönyörű látvány ez, de magam még soha sem láttam. Siettem tehát fel a födélzetre s mily nagyszerű volt az, amit onnan láttam! Maga a hajó teljesen sötét volt, a födélzeten két lépésnyire nem láttuk egymást; de ez a hajó velünk mindnyájunkkal egy nagy tüztömegben látszott ringatózni, mert köröskörül a hullámok csodálatos világosságban fénylettek s amint a habok a hajó oldalához csapkodtak, tajték helyett tüzes sziporkákban hullottak vissza. Mikor vedret bocsátottunk a tengerbe, úgy látszott, mintha izzó parázsba mártottuk volna s midőn matrózaink a vedret felhúzták, úgy tűnt föl, mintha tele volna sziporkázó lánggal; pedig igazán csak víz volt benne. És ha ujjainkat e vízbe mártottuk, hát rövid ideig ujjaink is világítottak, épen úgy, mintha sötétben gyufát dörzsöl az ember valami tárgyhoz.

A sokféle halak, melyek a tengerben uszkálva vígan csapkodták uszonyaikkal és farkukkal a vizet, aztán a bálnafélék, amint orrlukaikon át hatalmas vizsugarakat löveltek magasra, még gyönyörűbbé tették e tengeri tüzi-játékot, mert a világító sugarak, mint holmi röppentyűk, magasra villantak föl, majd ismét szökőkutakat láttunk lángból és izzó parászból, úgy hogy alig tudtunk merre fordulni bámulatunkban.

Még csodálatosabb volt a látvány, midőn a hajó széléről letekintettünk a mélybe láttuk a megvilágított vízben uszkálni a villanyos tengeri puhány-állatokat, melyeknek az a tulajdonságuk, hogy még inkább fokozzák a fényt. A legkülönbözőbb alakú tüzgömbök, tüzrózsák, keresztetek s más alakok gyanánt tüntek szemünkbe ez állatok, melyek mindegyike más-másféle színt terjesztett maga körül: vöröset, zöldet, kéket, igazi csodaszép tüzi-játékot.

De ez még nem volt minden. A víz bizonyos mélységében a leggyönyörűbb alakú tüzes csillagok, lánczok és szalagok támadtak, még pedig óriási nagyságúak, melyeket aztán a hullámok föl és alá ringattak. Ezekből terjedt a legerősebb fény és va'óban, ezek okozzák a tenger tüzi-játékát.

Mint gondolhatjátok, a tenger vízében nincs tűz, hogy efféle világot okozzon; a természetbuvárok már rég kiderítették, hogy ezt a tengeri tüzi-játékot egy kis állatka hozza létre, egy puhány, mely milliónyi tömegekben él együtt a tengerben. Hossza három-négy hüvelyk, teste egészen puha s egyszerű kis hengerhez hasonlít. Mint a szárazföldön a Szent-János bogárkának, úgy a tengerben ennek a puhánynak az a tulajdonsága van, hogy a sötétben világít. Hogy pedig nagy darabon bírja megvilágítani a tengert, az onnan van, hogy e puhányok, két végükön levő csáppaikkal egymásba kapaszkodva, sok ezernyi tömegben, gyakran mértföldnyire ellepik a tenger színét, míg erősebb szél nem kerekedik. Ekkor az erős hullámcsapásokat nem szerető puhányok hirtelen lebocsátkoznak a víz mélyébe s a tüzi-játék hirtelen véget ér.«

KALAND AZ AMERIKAI VÖRÖS FARKASOKKAL.

(Képpel a 73. lapon.)

MINDENFÉLE állatról olvastatok már a »Kis Lap«-ban, nemrég a farkasról is; most a mi farkasunknak egy messze lakó atyjafiáról, az amerikai vagy »vörös farkasról« beszélek el egyet-mást.

Az amerikai vagy vörös farkas, mint már neve is mutatja, Amerikában él, kivált Amerika roppant mezőségein, melyeket ott »pampák«-nak neveznek. E pampák lakója a vörös farkas. E ragadozó állat a kutya fajuak közé tartozik, s valamivel nagyobb mint egy közönséges eb; feje s orra olyan mint a rókáé; bundája vörhenyes barna, hátán fekete sörény mereszkedik, mely egész hátgerinczén végig megy. Nagyon erős és ügyes; rendszeren a mocsárosabb helyeken tartózkodik, s különösen azok félnek tőle, kik marhatevésztéssel foglalkoznak, mert mihelyt egy kis éhség gyötri, megtámadja az öreg marhákat is és nagy pusztítást visz végbe. E mellett jó uszó is, a halakat és köztük vízi állatokat uszva követi, mint a vidra.

Verméből, melyet a földbe maga szokott kaparni, csak éjjel jön elő; nappal alszik, és így nappal nem kell tőle tartani; de éjjel annál inkább. Hogy mily veszélyesek e vörös farkasok, azt egy utazó ekép beszéli el:

»Egyszer kedvem támadt az amerikai pampákat megnézni. Összebeszélve három barátommal, egy indiánus vezetőt fogadtunk, mert vezető nélkül könnyen eltéved ott az ember. Alungo — ez volt vezetőnk neve — derék, erős legény volt; ha-

marosan lovakat vásároltunk és eleségünket becsomagolván, elindultunk. Lovaink erősek és jó futók voltak, s így majd vágatva, majd lépést haladtunk. Este már a pampákon voltunk, s éjjeli tanyánkat egy patak mellett levő, elhagyott indián kunyhóban ütöttek föl. A kunyhó erős czölöperítéssel volt bekerítve, s elég helyet nyújtott nekünk és lovainknak. A kunyhónak csak egy ajtaja volt, s a kunyhóban és előtte is nagy mennyiségű széna volt fölhalmozva, melyet lovaink a nap fáradalmi után jóízűen ropogtattak. Tüzet raktunk, s megsütve vacsoránkat, mely frissiben lőtt vad madarakból állott, — pipára gyujtottunk. Végre lefeküdtünk az illatos szénára. s jó ízűen elaludtunk.

Éjfél tájban azonban Mungo hirtelen fölkapta fejét, s egy tekintetet vetve a fölhalmozott széna-készletre, a bejárat mellé állt fölvent karabéllyal. Mi is fölgráltunk, mert azt gondoltuk, kóborló indiánok ütöttek tanyánkra. Oda álltunk Mungo mellé, kinéztünk az előttünk fekvő síkságra, de nem láttunk egyebet, mint fénylő pontokat, melyek hol megvillantak, hol kialudtak. Mi fénybogaraknak gondoltuk, de Mungo vezetőnk fölvilágosított, hogy ezek a vörös farkasok szemei!

Nem akartunk hinni. Erre ő szón kívül célba vette karabélyával a legközelebb levő fénylő pontot, egy lövés dördült, egy vonítás hangzott, s ezt százszoros iszonyu ordítás követte. Most már tudtuk, hogy vörös farkasok ütöttek tanyánkra. Ezeren meg ezeren voltak, s öt

ember, ha még oly jól van is fölfegyverkezve, még sem bir megküzdeni ily tömördek fenevaddal.

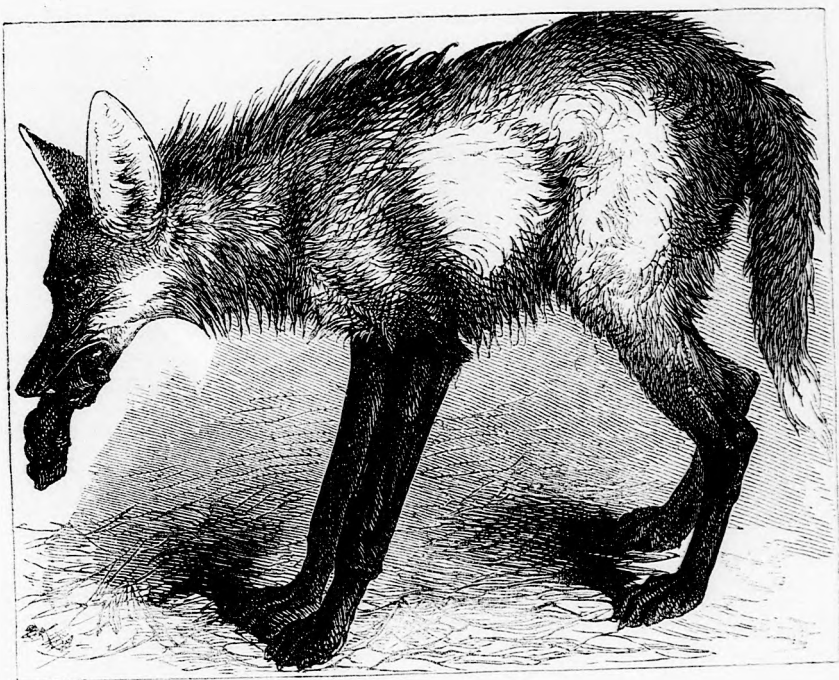
E közben a farkasok által képezett kör lassanként szűkebbre szorult. Az álmukból fölriadt lovak az ijedségtől reszkettek. Karábélyainak meg voltak

töltve, s ép az első sor közé akartunk löni, midőn Mungo félretolta fegyvereink csöveit.

— Mit akarsz, Mungo? — kérdém.

— Azt akarja, hogy ne löjünk — felelé egyik barátom.

— Miért?

AZ AMERIKAI VÖRÖS FARKAS.

— Mert még nem jött el az ideje — felelt Mungo, s egyszerrsmind fölnyalábolva egy jó csomó szénát, azt a bejárat elé helyezte és meggyújtotta.

Magasan föllobogott a láng s ennek fényénél megláttuk elleneinket. Soha talán még senki sem látott annyi falánk, agyarkodó farkast együtt. A tűzkorlát,

melyet Mungo ellenök emelt, még jobban feldühösíté őket, mert nem rohanhattak előre. Nehányan azonban, a hátulsók által tolatva, egészen a tűzig jöttek, s megégették talpukat.

Helyzetünk veszélyes volt! Mig tüzelőnk van, addig nincs mitől félnünk; de mit teszünk azután? A farkasok mindin-

kább közelebb jöttek s mi egymásután lövöldöztünk közejük; de az éhes ellenség nem hagyott fel az ostrommal; sőt látva, hogy elől be nem hatolhatnak, a hátsó ezölöpöket kaparták, melyek már is ingadoztak erős talpaik alatt. Hajnal felé tüzelő-szerünk és puskaporunk egészen elfogyott; s mi már-már veszve gondoltuk magunkat, midőn Mungo előrevezetve jó lovát, felülni készült.

— Elhagy minket! kiáltották ijedten barátaim.

— Mungo, soha! feleltem én, mert jól ismertem a vezető indiánokat, de különösen Mungót; a kinek Mungo egyszer vezetőjévé szegődött, azt nem hagyta el, ha bár életébe került volna is. Én inkább úgy gondoltam, hogy valami mentő eszköz jutott eszébe.

— Elmégy? kérdém tőle.

— El! szólt az indián — az én lovam gyors. — Jó ló! Farkasok utána mennek.

— Menjünk tehát mindnyájan — mondám a lovak felé indulva.

— Nem! nem! — mondá sietve az indián. Rosz lovak félnek. Az én lovam jó. Maradjatok.

Ezzel felugrott lovára, s ezt mondta:

— Maradjatok! A vörös farkas csak éjjel jő ki, nappal nincs mit félni tőle. Reggel találkozunk.

Ezzel lova vékonyába vágta sarkantyuját, s keresztül ugorva a ezölöpkerítésen, szélszebesen vágatott neki a pampáknak. — Amint az indián kiugrott a szabadba, borzasztó üvöltés támadt, a vörös farkasok rémes gyorsasággal tüntek el a paripa nyomaiban. — Mi mindnyájan

kirohantunk. — A síkság megint csöndes, nyugodt lett.

Hajnali négy óraker pirkadni kezdett. Az indulás percze elérkezett.

— Előre! kiáltám.

A többiek szó nélkül ugrottak lovaikra, s azon irányban indultunk meg a merre Mungo eltűnt.

Egy óráig lovagoltunk rendkívüli sebességgel, — minden lépésnél körül nézegetve, s az indiánt keresve szemünkkel. Egyik társam nem sokára föl is kiáltott:

— Ott jön!

Oda néztünk, s egy vágató lovas alakja tűnt fel mindig közelebb; nem sokára hozzánk ért. Csakugyan Mungo volt. Hangos örömkialtással fogadtuk, s megköszöntük neki a segítséget, mire ő szokott rövidségével csak annyit felelt:

— Kötelességem volt!

Itt vége szakad az utazó elbeszélésének, melyből láthatni, hogy bármily gyáva is a vörös farkas nappal; jaj annak, a ki éjjel akad az útjába.

KÉPREJTVÉMY.

— Földrajzi —

találó
kács
Thom
Zoltá
ner J
Erzsi
Lola,
Paula
Burg
Hoch
nác.
Lász
Pisti
riska

zölt
Kele
áno

NINCS TAKARMÁNY!

(Képpel a czímlapon.)

BOCZI boezi tarka,
Lekonyul a farka,
Nines füvecske, fejét busan
A földre lehajtja.

Hejh, az istállóban
Nines módja a jóban,
Kibotorkál enni valót
Keresni a hóban.

A hóbul kiszolgál
Avas széna nyolcz szál,
Fanyar, keserű takarmány —
Csak tovább botorkál.

Vajjon fog-é lelni,
Hasa fog-é felni?
Dézsza fagyos szélén mit fog
A veréb felelni?

Hát mit is felelne? . .
Hogy ha maga lelne:
Biz nem állna velök szóba
Veréb ur ő kelme.

MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XIV. köt. 3-ik számában közölt talalós kép helyes megfejtését beküldték: Lukács Aladár, Buday Emma, Záhorszky Irén, Thomka Pál, Bernstein Paula és Sándor, Plávics Zoltán, Boleman Emma, Hóbor Kálmán, Prandner József, Buda Kálmán, Pápay Árpád, Szőke Erzsé, Leonie és Ilona, Szilágyi Irma, Rosenbaum Lola, Nagy Irma, Balika Erzsébet, Hartenstein Paula, Karcasai István és Gyula, Boleman Árpád, Burger Vilma, Deák Flóra, Gerlóczy Gyula, Hochman Jakab, Eperjesy Géza, Rozenberg Ignác, Scholtz Endre, Sártory Szidónia, Mária és László, More Sándor, Merza Gizella, Báthory Pistika, Nagy Ilonka, Margit és Ida, Kiss Mariska, Jerusalem Emil, Mojsisovics Vilmos.

*

A »Kis Lap« XIV. köt. 2-ik számában közölt rejtély megfejtését utólag még beküldték: Kelemen Emma és Aranka, Hulitzius Anna és Ános, Sziklássy Etelka, ifj. Fésüs György, Kozma

Mariska, Szentmarjay Ilona, Vári Berta, Sándor és József, (sajátkezű irást és a nevek olvasható kiírását kívánom. F. b.) Sivó Jolán, Lintner Gizella és Géza, Nagy Ilonka, Margit és Ida, Kiss Mariska, Mattyasovszky Marianna, Mojsisovics Vilmos, Margaréthen Ignác.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA

B. J. A próza jobban sikerült. Ebből kérem továbbra is. — **Obetko Dezső.** Sikerült. Megrajzoltatom. — **Tasziló.** Hol marad az Erzsók néni arcképe? — **Jeruzsálem Emil.** Szabatos szerkezet; de csak rá kell nézni s legott kitalálja a »Kis Lap« legkisebb olvasója is. — **Mihályfi Elvira.** Egy nagy városban szerzett benyomásokat nem lehet néhány sorban kifejezni. Legjobb a sok nagyszerűből egyet választani s azt leírni. Ha ily értelemben beválik a dolgozat, szívesen közlöm. — **Fraenkel Józka.** Magán mulatságnak jó. — **Vári Berta, Sándor és József.** Csak azt üzenem nektek, amit az elöttetek levőnek. — **Pilisi Jerne és Sarolta.** Bizony, ilyen emberséges telünk régen volt, mint az idén. Vastag hóbundát adott az anya földre, mely bizony jó természettel fogja viszonzni a kedves szolgálatot. Közben kellemes ezen a bundán szánkózni — jó bundában. Kedves egésségtekre váljék! — **Biró Irén.** Az egyiket kimetszetem. Az elsővel is ezt cselekedtem volna, de kártya, még ilyen formában sem való gyermeknek. — **Medve Ilka, Erzsé és Róza.** Elhatároztok ellen semmi kifogásom, sőt magam is helyeslem. Mindig kedves lesz én elöttem is, hogy Ilka oly hálósán emlékezik meg rólam és »Kis Lap«-ról. — **Haász Izsó.** Örvendek, kis Bumbum tábornokom, hogy az »Öreg vándor« című szindarabot minden tekintetben sikeresen hoztátok színre. A sűrű taps, de főleg a könyvtárotoknak jutott 54 frt bizony szép eredmény. **B.** tanító uradnak azt üzenem, hogy az ügyet tisztába hoztam. — **Almásy György.** Csak küldj be bátran apró munkáidból egyet-mást. Ha felölük annyian vannak jó véleményvel, reményem, az én igényeimnek is megfelelnek. De nekem magyar művet küldj ám! — **Lasober Irma.** Nagyon könnyű portéka. — **Tachauer Béla.** Utána járok a dolognak s mihelyt megtudom, azonnal hiraással leszek. — **Neumann Ilonka és Miksa.** Mindahárom megjelent már. Persze, hogy nektek is ezetekbe juthattak, mint annak, ki évekkel ezelőtt első küldötte be. — **Rust Oszkár.** Nem állsz egyedül azon sajnálkozásoddal: mért nem előbb járattad a »Kis Lap«-ot. De jobb későn, mint soha. — **Szőke Erzsike.** Ha adtátok a darabot, tudósíts az eredményről.

(Vége következik.)

BALIKA VÁRA ERDÉLYBEN. (Lásd a 90. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.